

Veghere și rugăciune

Să presupunem că am ști că un hoț dă mereu târcoale casei noastre încercând să fure tot ce posedăm sau că am fi conștienți că anumiți oameni fără conștiință, brutali ne pândesc cu o dușmănie de neîmpăcat pentru a ne face rău. Ce am face? Desigur, am fi mereu „cu ochii în patru”; am lua măsuri preventive pentru a putea scăpa fără nici o pagubă.

Astfel, creștinul este chemat să vegheze, dar nu numai în anumite zile periculoase, ci tot timpul, pe calea sa aici, jos, până va ajunge în cer, unde nu mai este necesară vegherea.

De ce trebuie să vegheze? Probabil, averea sa materială nu este în pericol și de fapt nici nu trebuie să-și lege inima de aceasta. De altfel, trăiește, atât cât depinde de el, în pace cu toți oamenii, așa că are foarte puțini dușmani.

Totuși, în jurul lui, ca și creștin, sunt tot timpul hoți și dușmani care vor să-i răpească bunurile credinței și încearcă pe orice cale să-i cauzeze daune spirituale. De aceea Domnul i-a atenționat pe ucenicii Săi: „Vegheați și rugați-vă!” Din acest motiv, și apostolul îi îndeamnă pe credincioși la veghere neconținută.

Diavolul dă târcoale - ca un leu care răcnește

Petru i-a avertizat pe credincioșii din împrăștiere din Asia Mică: „Fiți treji, vegheați! Pentru că vrăjmașul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5.8).

„Diavolul dă târcoale”, atât atunci, cât și astăzi! Există suficient motiv de a trage alarma și de a ocupa posturile de veghe, astăzi, și mâine, și în fiecare zi! Diavolul urăște credincioșii, Adunarea lui Dumnezeu pe pământ și mărturia ei despre adevăr. El vrea să o aducă la tăcere. El este puternic și poate să adune dușmanii adevărului și să-i instige la împotrivire și prigoană.

Ce trebuie să facă atunci credinciosul? Să vegheze și să se roage! El nu trebuie să piardă din ochi pericolul și trebuie să fie cu conștiința trează. Leul a vrut să insufle, prin răcnetele lui, credincioșilor din Asia Mică teama, ca aceștia să spună: „Așa nu mai merge. Nu mai putem vesti Cuvântul! Este periculos să mărturisim despre Domnul Isus. Aceasta aduce cu sine prigoană, avem parte doar de dușmănie și dispreț, pierdem averi și bunuri, poate chiar viața.” Dar aceasta nu ar fi fost o reacție bună. Ei nu trebuiau să vegheze la protejarea propriei lor vieți. Apostolul i-a îndemnat de multe ori: „împotriviți-vă lui tari” (versetul 9). Trebuiau să fie veghetori să nu se lase opriți de la răspândirea Evangheliei prin menajarea propriei lor vieți.

Acest leu răcnise deja în Ierusalim. Petru și Ioan au fost amenințați cu asprime „să nu mai vorbească în Numele acesta (Isus) nici unui om” (Faptele Apostolilor 4.17). Dar ce au făcut acești martori viteji? Au mers la ai lor și s-au rugat împreună: „Și acum, Doamne, privește la amenințările lor și dă robilor Tăi să poată vesti Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala... Și, după ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul în care erau adunați și toți s-au umplut de Duh Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (versetele 29, 31). Ei au vegheat și s-au rugat. Ca urmare, s-au împotrivit dușmanului și intențiilor sale în puterea Duhului Sfânt.

În zonele în care trăim noi astăzi, „răcnetul leului” se aude foarte slab. Martorul fidel nu-și riscă viața și pierderea averii sale, ci are parte doar de puțină batjocură pentru Isus... Dar ne determină aceasta să punem sabia în teacă și să tăcem? Dormim? Să nu fie așa! Să veghem și să ne rugăm, împotrivindu-ne dușmanului! Atunci ni se va întâmpla ca acelor martori fideli: „Ei deci au plecat dinaintea sinedriului, bucurându-se că au fost socotiți vrednici să fie disprețuiți pentru Numele Lui” (Faptele Apostolilor 5.41).

Diavolul dă târcoale - ca un șarpe viclean

Diavolul nu doarme niciodată. Împotrivorul nostru este întotdeauna treaz. El „cutreieră pământul“ și „se plimbă pe el“. El ia seama la credincioși, ca odinioară asupra lui Iov și știe dintr-o experiență de secole cum pot fi aduși la cădere. În acest scop se poate transforma. Dacă nu-și poate atinge scopul ca leu care răcnește, vine ca „profet fals în haină de oi“ sau ca „șarpe“ viclean. Ce pericol pentru noi! Cum ne putem opune acestuia?

Prima pereche de oameni a primit misiunea divină de a „lucra și păzi“ grădina (Geneza 2.15). Nu știm câte zile au făcut aceasta în credincioșie și cât timp și-au îndreptat gândurile în teamă și încredere spre Dumnezeu lor Creator, care li se descoperise într-o bunătate nesfârșită. Oh, dacă inima se abate de la El, atunci nu mai durează mult până când picioarele se rătăcesc de la poruncile Sale!

Diavolul, sub chipul unui șarpe viclean, s-a strecurat în grădina Eden (Geneza 3). Nu a fost auzit venind. El a venit într-o deghizare grijulie. Pe cine a găsit? Pe o Eva și un Adam, care nu au vegheat. De aceea a reușit să răstălmăcească Cuvântul lui Dumnezeu, sădind în inimile lor suspiciune față de Dumnezeu și dorința după fructul interzis. Astfel, i-a condus pe amândoi la neascultare față de o singură poruncă pe care le-a dat-o Dumnezeu. Ce groaznice au fost urmările nevegheerii lor! Ei au atras tot neamul omenesc în prăpastia păcatului și a pierzării! „Puțin somn, puțină ațipire, puțină încrucișare a mâinilor pentru odihnă și sărăcia ta va veni ca un hoț, iar lipsurile tale, ca un om înarmat“ (Proverbe 24.33, 34).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Cel mântuit este scos din acest adânc mare și pus în locurile cerești, „în Hristos“. Lui îi sunt dăruite toate binecuvântările cerești, binecuvântări care întrec ceea ce a cunoscut Adam în zilele nevinovăției sale (a se vedea Efeseni 1 și 2).

Diavolul nu-i poate fura nici unui credincios, nici chiar celui mai tânăr și slab, aceste binecuvântări cerești. Dar îl poate înșela așa de mult și orbi prin învățături greșite, încât *nu mai poate savura aceste binecuvântări*. Aceasta intenționează el. Astfel, dăunează onoarei lui Dumnezeu, celui mântuit și tuturor celor care ar fi putut fi binecuvântați prin acesta.

Și noi avem deci de-a face cu vechiul șarpe, cu „uneltirile diavolului“ (Efeseni 6.10-20). El încearcă să răstălmăcească și în noi Cuvântul lui Dumnezeu, să distrugă relația minunată a încrederii și părtășiei cu Dumnezeu.

Dar noi putem fi tari în Domnul și în tăria puterii Lui. Avem armătura lui Dumnezeu. Dacă am îmbrăcat-o și o folosim așa cum dorește Dumnezeu, vom putea rezista uneltirilor diavolului.

Prima condiție pentru victorie în această bătălie este iarăși vegherea: „*stați deci în picioare*“ (versetul 14) – nu întinși și dormind. Apoi este numită rugăciunea: „*rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere*“ (versetul 18). Și aici este necesar deci să *veghe*m și să ne *rugăm*.

Veghere față de mine însumi

Noi avem nu numai un dușman groaznic în *exterior*, care încearcă să ne facă rău până când vom ajunge la țintă, ci avem și un dușman în *noi*: „carnea“, natura rea, omul vechi. Acesta nu găsește plăcere în Persoana lui Hristos, nu găsește bucurie în binecuvântările și lucrurile cerești. Carnea se opune Duhului lui Dumnezeu din noi și nu este supusă legii lui Dumnezeu. Lucrările cărnii sunt: curvie, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mâinii, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora (Galateni 5.19-21). Carnea cu plăcerile și poftetele ei are aceleași concepții ca lumea, armonizează cu viața și cu activitățile oamenilor care nu sunt născuți din nou. Un creștin care dă frâu liber cărnii, se deosebește în comportarea sa foarte puțin sau deloc de un om din această lume. Cât de nefericit trebuie să fie!

Cu toții cunoaștem adevărul minunat: „omul nostru cel vechi a fost răstignit cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi să nu mai fim robi ai păcatului“ (Romani 6.6). Bazați pe această realitate neschimbată, putem să ne „socotim morți față de păcat și vii față de Dumnezeu“ (versetul 11). Dar câtă veghere neîntrepută este necesară, pentru a pune aceasta în practică în umblarea noastră zilnică printre oameni și în mijlocul ispitelor acestei lumi!

Natura veche se prezintă deseori sub o aparență frumoasă. Ea se aseamănă unui măr care este putred înăuntru, dar care arată în afară frumos și bun. Câți creștini neexperimentați se lasă înșelați de aparența frumoasă și aceasta spre paguba lor!

Chiar și Petru, care a umblat cu Domnul trei ani și jumătate, s-a lăsat înșelat. Desigur, el Îl iubea pe Domnul Isus cu sinceritate. (Fără îndoială, aceasta era roada vieții noi din el.) Dar Petru a crezut că poate dovedi această dragoste față de Domnul în putere proprie în cele mai grele împrejurări. Însă în momentul decisiv a eșuat într-un mod lamentabil și a ieșit la iveală că firii lui vechi i-a fost mai dragă propria-i piele decât iubitul Domn. Natura veche l-a condus să se lepede de Domnul, pentru ca el însuși să rămână nevătămat.

Domnul l-a avertizat (Marcu 14.27-31). Chiar și în lupta groaznică din Ghetsimani, Domnul S-a gândit la starea acestui ucenic și i-a spus: „Simone, dormi? N-ai fost în stare un singur ceas să veghezi? *Vegheați și rugați-vă*, ca să nu intrați în ispită“ (versetele 37, 38).

Cum ne putem deci păzi de noi înșine, de eul egoist, mândru, necurat și nebun? Veghind și fiind atenți sub rugăciune, fără a pierde din vedere că cei care sunt ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și poftele ei (Galateni 5.24).

Dar numai aceasta nu ar fi suficient. Aceasta ar fi numai o latură. De asemenea suntem îndemnați să umblăm „în Duh și nicidecum nu vom împlini poftele cărnii“ (Galateni 5.16). Duhul Sfânt din noi dorește să hrănească și să umple sufletul nostru cu Hristos. El caută în acest mod să producă în noi „roada duhului“ și să ne conducă în slujba pe care Domnul vrea să ne-o încredințeze.

Un frate bătrân obișnuia să spună: „Știți cine mi-a dat mie în viață cel mai mult de furcă? X.Y.!“ (Și-a numit propriul nume.)

Ce bine că Domnul ne-a făcut în stare să trăim în siguranța prețioasă: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (Galateni 2.20)!

Lumea ne împiedică să-L așteptăm pe Domnul

Știm cu toții că Domnul Isus „care ne iubește“, ne-a lăsat promisiunea clară: „vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“ (Ioan 14.3). Această nădejde fericită este descrisă amănunțit în epistolele apostolilor, iar la sfârșitul Bibliei, Domnul mărturisește încă o dată: „Da, Eu vin *curând!*“

Dar, ce ciudat! Această promisiune minunată s-a pierdut în creștinătate secole de-a rândul, și abia în secolul al XIX-lea a fost pusă pe sfeșnic. S-a ajuns exact așa cum a prezis Domnul în pilda celor zece fecioare (Matei 25.1-13): acestea, o imagine a creștinătății, au adormit – chiar și cele cinci care aveau ulei în lămpi și în vase. Ele s-au trezit abia la strigătul: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!“

După cum am spus, cunoaștem acest adevăr. Dar este el prezent în inimile noastre în fiecare zi ca un eveniment fericit, pe care îl așteptăm cu dor, care caracterizează și hotărăște întreaga noastră viață aici pe pământ?

Trebuie să spunem „nu“? Oh, atunci ne-am așezat din nou pe bancă pentru a ațipi! Această stare spirituală de somnolență apare, pentru că suntem prea vii și prea harnici în lucrurile *pământești*, pentru că ne-am aranjat totul, ca să ne petrecem cei „șaptezeci sau optzeci de ani“ aici pe *pământ*. Am pus în cui mantia de străini și călători și am îmbrăcat haina de casă. Dar nu este

bine, dacă ne simțim ca acasă în lumea care L-a dat afară pe Domnul. Atunci nu suntem o mărturie clară pentru El, nu suntem un ajutor potrivit pentru copiii acestei lumi, iar noi înșine nu putem fi într-adevăr fericiți.

În acest context, Domnul ne spune: „*Vegheați deci*, pentru că nu știți ziua, nici ceasul“ (Matei 25.13). „Căutați cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu: gândiți-vă la cele de sus...“ (Coloseni 3.1, 2).

Nu numai veghere, ci și rugăciune

Este remarcabil că în cele mai multe locuri nu suntem îndemnați numai să veghem, ci și *să ne rugăm*. Cine veghează are ochii deschiși și recunoaște dușmanul rău și puternic, fie că se arată ca un leu care răcnește, fie ca un șarpe viclean. Cine veghează este conștient cât de stricată este carnea din el și ce putere mare de atracție exercită lumea asupra sa, dacă inima lui nu este îndreptată în întregime spre Hristos.

Aceasta îl va conduce „neîncetat“ (Luca 18.1; 1 Tesaloniceni 5.17) să se roage și să caute ajutor la Cel care nu i-l va refuza niciodată. Pentru fiecare pas pe cale, de la întoarcerea noastră la Dumnezeu până la ținta de sus din cer, harul lui Dumnezeu ne stă la dispoziție într-o măsură imensă. Dar noi trebuie *să ne apropiem* cu îndrăzneală de tronul harului, pentru ca să *primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit* (Evrei 4.16). Dacă ne apropiem de acest tron rareori și suntem neglijenți în rugăciune, aceasta este dovada că ochii noștri sunt deschiși prea puțin pentru marile pericole și dușmanii răi din jurul nostru și că ne cunoaștem prea puțin slăbiciunea proprie.

Viața noastră personală de rugăciune

Un frate scria:

Când în urmă cu mai mult de cincizeci de ani am fost condus la Domnul, am citit unele biografii ale unor bărbați cunoscuți ai lui Dumnezeu și am observat că erau oameni ai rugăciunii. În mod deosebit valoarea și însemnătatea rugăciunii stăruitoare și în ascuns au lăsat asupra mea o impresie adâncă. Am înțeles că ar trebui să-mi iau mult timp pentru aceasta, și astfel de ore au fost pe parcursul tuturor anilor spre bucuria și marele meu folos.

O dată cu însărcinările și cerințele tot mai multe ale vieții n-am mai putut prelungi timpul de rugăciune așa de mult, dar în timpul întregii mele vieți ca creștin m-am simțit de fiecare dată nefericit și condamnat dacă neglijam rugăciunea. Și mai mult, am observat că pierdeam mult și dăunam bunului meu mers duhovnicesc.

Sunt mulțumitor lui Dumnezeu că acum găsesc mai mult timp liniștit și pot să exercit mai îndelung această obișnuință binecuvântată. Înainte obișnuiam să mă trezesc foarte devreme pentru rugăciune, dar puterile mele fizice nu îmi mai permit acum acest lucru. Acum, orele liniștite ale serii sunt pentru mine timpul cel mai favorabil. Merg într-o încăpere liniștită și mă așez mai întâi pentru un timp pentru a conștientiza prezența Domnului. Apoi pot pune înaintea lui Dumnezeu, în rugăciuni foarte detaliate în Numele lui Isus, cu toată teama, dar cu mare încredere, tot ce este pe inima mea cu privire la rude și prieteni, frați și slujitori ai Domnului. Pot să-i numesc pe toți pe nume și să aduc și nevoile mele personale. Sunt pe deplin conștient că noi credincioșii, atât trupește, cât și intelectual, suntem total diferiți și nu toți putem acționa în același mod. Dar un lucru e sigur: rezultatul iminent al neglijării rugăciunii personale și al părtășiei în ascuns cu Dumnezeu aduce *decădere duhovnicească*.

Rugămintile spontane pe care le putem înălța peste zi în viața noastră, sunt importante, dar nu pot înlocui timpul de rugăciune stabilit.

Rugăciune pentru călăuzirea de sus

Domnul Isus i-a învățat pe ucenici „că trebuie să se roage neîncetat și să nu obosească“ (Luca 18.1). Mulți credincioși încep bine, dar nu stăruie în rugăciune (Coloseni 4.2). Rugăciunea creștină este însă o obișnuință normală și nu o experiență ocazională. Credinciosul se află într-o luptă spirituală continuă, iar una din armele cele mai eficiente ale echipamentului său spiritual este obișnuința de a se ruga „în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere“ (Efeseni 6.18).

Într-adevăr, avem nevoie tot timpul de ajutorul și călăuzirea lui Dumnezeu. Nu știm ce se află în fața noastră și nu putem aprecia corect situațiile în care ne găsim. Din cauza acestei neștiințe și slăbiciuni, avem nevoie să ni se spună exact ce avem de făcut și pe ce cale trebuie să umblăm conform gândurilor lui Dumnezeu. În rugăciune pășim înaintea lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru atotputernic și Prietenul nostru atotcunoscător, pentru a-I cere înțelepciune și putere necesare în luptele noastre de zi cu zi. Pentru astfel de rugăciuni, Dumnezeu are o ureche deschisă, iar dacă înclinăm să ne îndreptăm spre dreapta sau spre stânga, vom auzi un glas din spatele nostru spunându-ne: „Aceasta este calea, umblați pe ea“ (Isaia 30.21). Astfel, prin rugăciune, vom afla calea lui Dumnezeu care este întotdeauna calea corectă și cea mai bună.

Din viața lui David putem învăța unele lecții folositoare, referitoare la necesitatea călăuzirii divine. Când s-a refugiat de marele său dușman, dar și când a șezut pe tronul lui Israel, David a făcut unele greșeli grave și a căzut astfel în păcate grele. El a fost vinovat de aceste încurcături, pentru că a neglijat să-L întrebe pe Domnul și a făcut planuri după înțelepciunea sa sau a ascultat chiar sfatul unor sfătuitoari răi. El s-a abătut deseori, dar Dumnezeu l-a readus pe calea cea dreaptă. Studiază viața lui David din acest punct de vedere și îți va fi de ajutor! În Psalmi, el vorbește de multe ori despre importanța și binecuvântarea căilor lui Dumnezeu față de căile omului. În Psalmul 25, de exemplu, spune: „Fă-mi cunoscut căile Tale, Doamne, învață-mă cărările Tale! Condu-mă în adevărul Tău și învață-mă, pentru că Tu ești Dumnezeul mântuirii mele; pe Tine Te aștept toată ziua“ (versetele 4-5). După această rugăciune pentru călăuzirea pe calea divină, spune: „El îi face pe cei smeriți să umble în dreptate și îi învață pe cei smeriți calea Sa. Toate cărările Domnului sunt îndurare și adevăr“ (versetele 9-10). În alt loc, psalmistul spune: „Doamne, învață-mă calea Ta și condu-mă pe cărarea cea dreaptă, din cauza vrăjmașilor mei“ (Psalm 27.11). Sunt sigur că și tu dorești să fii condus pe căi pe care le aprobă Dumnezeu și ți le trasează.

În legătură cu acest subiect, doresc să citez câteva rânduri dintr-o scrisoare, care vorbesc despre ascultarea față de voia lui Dumnezeu în lucrurile vieții zilnice.

„Cred că este un principiu important în viață să acționăm conform cerințelor de moment, dar să ne străduim să cuprindem cu vederea cele viitoare. Fă cele mai bune planuri pe care le poți concepe pentru următoarele zile, dar fii mereu gata să renunți la ele, dacă apare ceva mai bun. Cu acest „ceva mai bun“ mă refer, desigur, la ceva care evident este mai mult în concordanță cu voia lui Dumnezeu, căreia fiecare credincios încearcă să-i corespundă.

Este foarte important să ne gândim că cel mai mare Comandant face o primă alegere pentru slujba Sa. El stabilește fiecărui ostaș sarcina sa specială și dă dispoziții necesare pentru fiecare și pentru toți în lucrarea Sa mondială. De aceea exersează pentru a fi un bun ostaș al lui Isus Hristos! Înarmează-te cu o bună cunoaștere a adevărului care este în El. Fii mereu în stare de pregătire pentru a acționa; dar gândește-te că momentul exact al înaintării tale și natura obiectivului pentru acționare trebuie să depindă deplin de indicațiile Comandantului tău. El este Acela, nu tu, care vrea să dispună asupra întregii slujbe creștine.

Rezumarea acestor adevăruri de început nu trebuie să fie pentru activitatea ta o descurajare și cu atât mai puțin un mijloc de intimidare. Ele sunt mai degrabă o formă a autodiscipliniei, care este o pregătire necesară pentru dezvoltarea unei ascultări asemenea celei a lui Hristos la fiecare credincios. Am cunoscut fapte creștine care au fost făcute cu multă dăruire și jertfire și care au fost însoțite la început de un succes, dar în curând s-a schimbat înspre rău și s-a încheiat cu o catastrofă. Privind în urmă putem vedea ceea ce era invizibil la început: lipsa ținta corectă și

călăuzirea Duhului Sfânt, care caracterizează progresul în campania militară a marelui Conducător al mântuirii noastre.

Având în vedere pericolul unor astfel de eșecuri care îl necinstesc pe Domnul, este neapărat necesar ca cel care Îi slujește Domnului să se ferească să considere voia sa proprie ca fiind voia Învățătorului său. Deseori sunt necesare experiențe sufletești mari pentru a putea diferenția între cele două. Condamn-o pe prima fără milă, dar așteaptă răbdător pe ultima! Lozinca ta zilnică să fie: „Ascultarea este mai bună ca jertfele!“

Cât de necesară este rugăciunea cu stăruință pentru călăuzirea lui Dumnezeu! Spune împreună cu psalmistul: „Învăță-mă să fac voia Ta“ (Psalm 143.10). Pune toate planurile și gândurile tale sub rezerva: „Dacă Domnul va vrea“ (Iacov 4.15).

ecția slujirii Sale. Nu este demn pentru un creștin să trăiască numai pentru țeluri pământești sau chiar pentru interese egoiste și plăceri. Un asemenea om nu a înțeles încă însemnătatea duhovnicească a morții lui Hristos, că El „a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat“ (2 Corinteni 5.15).

La toți credincioșii se referă când se spune că au fost răscumpărați cu un preț. Noi nu mai suntem ai noștri. Noi aparținem în totalitate Domnului. Indiferent că trăim sau că murim, noi suntem ai Domnului. Indiferent ce facem, trebuie să facem în Numele Său și spre proslăvirea Sa, pentru că suntem robii Săi. Domnul are drepturi nelimitate asupra noastră, a tuturor și asupra a tot ce suntem și avem.

Este bine să fim mereu conștienți că toți credincioșii se află întotdeauna în relația de robi față de Domnul. Am fost eliberați de păcat și am devenit robi ai lui Dumnezeu (Romani 6.22). De aceea suntem îndemnați: „Dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morți; și dați mădularele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptății“ (Romani 6.13). Ca robi ai Domnului trebuie să subordonăm tot ceea ce facem voii Sale, care este în concordanță cu ceea ce El a scris în Cuvântul Său sfânt. Dacă vom căuta în el, vom găsi lumină și hrană, conducere și putere, de care avem nevoie pe cărarea noastră.

Poate cunoști aceste adevăruri ale lui Dumnezeu, care se referă la noi, copiii Săi, dar când le cercetezi din nou, pot să te ajute în problemele pe care le amintești. Este ceva mareț, când cineva poate spune ca Pavel: „Pentru mine a trăi este Hristos.“ Și dorința ta, de a sluji Domnului ca misionar și astfel să întâmpini ostenele, pericole și dezamăgiri care sunt de nedespărțit de o astfel de slujbă, trebuie să-I fie plăcută Domnului care cunoaște inima și dorințele ei.

Dar Domnul trebuie să fie Singurul care îți încredințează această sau cea slujbă, căci atât lucrul, cât și lucrătorii sunt ai Domnului. El singur are dreptul să-ți spună: Fă aceasta sau du-te acolo, sau poate: Rămâi pentru moment aici. Desigur, Domnului nu-I place când așezi dorințele tale împotriva voii Sale și Îi spui că dorești să faci *asta și asta* pentru El. Știm că Domnul așază slujitorul pe o poziție mai înaltă decât și-ar lua-o slujitorul însuși dintr-o mare râvnă într-un anumit lucru. Să acceptăm că Domnul îți spune: Fă *aceasta* și nu *aceea*; ești mulțumit să faci *aceasta* și să lași *acea* dorință deoparte? Verifică cu grijă această întrebare în această lumină înaintea Domnului.

Tu întrebi și despre pregătirea pentru slujbă. O premisă importantă pentru o slujbă pentru Domnul, care constă în a conduce pe alții la El ca Salvatorul și Mântuitorul lor, este o cunoaștere temeinică a Scripturii și a învățaturii sale. Timotei a fost îndemnat ca slujitor al Domnului să se străduiască să se prezinte pe sine însuși lui Dumnezeu aprobat, ca un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului (2 Timotei 2.15). Cu această pregătire ar trebui să începi imediat.

Apoi, în timp ce aștepti îndrumarea clară dacă Domnul vrea să te trimită ca misionar, gândește-te mai întâi la mulți tineri și bătrâni din vecinătatea ta, care au nevoie de lumină și viață, ce pot fi găsite doar în Hristos prin slujba Cuvântului lui Dumnezeu. Domnul te va conduce în slujba *aceasta*, înainte de a te chema la o *alta*. Celui care este credincios și plin de râvnă în lucruri mici, El îi va încredința lucruri mai mari. Roagă-te mult, citește mult Cuvântul, cugetă mult la el, și vei fi înarmat ca să slujești multora. Domnul să te conducă și să te binecuvânteze!